

Pjesnički kutak

Hrvoje Jurić

LED, POČETAK

uštirkan i izglačan, krajolik se bijeli bijeli bijeli. čovjeku se zamrača pred očima od tolike bjeline. na prvi pogled nema ničega. ali drugi, ali unutrašnjiji pogled otkriva život vode, hiljade života vode, bezbrojne rečenice o životima vode, odštampane na smrznutim listovima. razgrne li se svježi, prhki snijeg, znanost će se osladiti sondiranjem lednih slojeva, motrenjem kristalâ i razbijanjem njihovih atoma, sve do jednog, sve dok jednom ne sudari se s poezijom, prozirnim neprobojnim monolitom, gdje šuti led u svom prvom snu.

[tonu znanstvenik i pjesnik u dubine i u visine, do dna svijeta i njegova početka. lako je izgubiti se, lijepo je biti izgubljen.]

(istraživačka postaja vostok, antarktika)

REMBRANDTOV FILOZOF

kako drugačije, nego u sjeni, da mislim, kad stvari bacaju sjenu preko cijelog svijeta, one najmanje pogotovo, i bića: vlata trave preko cijele amerike, vodenkonji preko cijele afrike i elzasa. mogu osvjetliti trag olovke svijećom, ali trebat će mi mraka za krijesnice. mogu osmuditi vrhove prstiju na svijeći, palca i kažiprsta, ali istopit će mi se brazde na jagodicama. ostajem bez potpisa kako god okrenuo događaje. a i na suncu se misao topi, kao kockica leda. svaki predmet postaje simbol, prenosi značenja kao puž svoju kućicu, s puno truda a neizbježno. poziv filozofa je tih i lako ga se može zamijeniti sa šuštanjem lišća za povjetarca, ili s fotosintezom.

OPROSTIO SAM SE OD RIJEČI

oprostio sam se od riječi. – – hvala i doviđenja (ipak još ne bih rekao zbogom). bile ste mi dobre, slušale me, barem kao mala djeca, služile me, barem kao ja vas. bilo je to dugo i ugodno druženje, prijateljstvo skoro. ali sada je dosta, postali smo si pretijesni; otuda ova pobuna, otuda ova borbenost na obje strane. što se mene tiče, oči ste mi ispile, lice izgrebale – pogotovo vi paradoksalne: ljubomora, grizodušje –, lagale ste mi iza leđa, zavađale me s drugima dok sam spavao, zavodile druge umjesto mene. ne mogu se više braniti rječitom šutnjom, ne mogu se više igrati, rasipati šarene žetone nadajući se povremenom dobitku. shvatio sam da sam sav na kocki. u pitanju su moj život i vaša smrt. i žurim da prekinem, jer moglo bi do gađenja, do povraćanja doći, a onda više ne bi bilo ni sjetnog povratka, ni vragolastog gađanja. sada je, dakle, dosta; treba ostaviti bar nešto za album, spomenar, herbar; treba nam bar nešto što ćemo grickati donekle u tišini. – – oprostio sam se od riječi, rekoh. prvi put ćutim: olakšanje može biti tužno. i vrag će znati jesam li pobijedio ili sam se tek predao u pola bitke, da bih sačuvao bar nešto od onoga što se može reći.